

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miroslavy Jirmanové, Ph.D., a soudců JUDr. Zbyňka Poledny a JUDr. Aleše Zezuly v exekuční věci oprávněné **Zoxo Financial s. r. o.**, se sídlem v Plzni, Východní Předměstí, Guldenerova 547/4, identifikační číslo osoby 24185141, zastoupené Mgr. Janem Blažkem, advokátem se sídlem v Plzni, Dvořákova 44/38, proti povinné **ITT REAL CZ, a. s.**, se sídlem v Českých Budějovicích, B. Smetany 2841/30, identifikační číslo osoby 24674427, zastoupené Mgr. Ladislavem Kudrnou, MBA, advokátem se sídlem v Litoměřicích, Mírové náměstí 157/30, pro 2 006 185,50 Kč s příslušenstvím a pro smluvní pokutu, vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 34 EXE 4720/2023, o dovolání povinné proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 7. 2025, č. j. 24 Co 706/2025-189, takto:

Dovolání se odmítá.

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Českých Budějovicích (dále též jen “odvolací soud”) v záhlaví označeným rozhodnutím potvrdil usnesení ze dne 13. 12. 2024, č. j. 34 EXE 4720/2023-152, kterým Okresní soud v Českých Budějovicích zamítl návrh povinné na zastavení a odklad exekuce.
2. Odvolací soud shrnul, že exekuce je vedena dle pověření vydaného exekučním soudem dne 8. 8. 2023 pod č. j. 34 EXE 4720/2023-25, na podkladě notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti sp. zn. NZ 24/2022, který dne 17. 1. 2022 sepsal JUDr. Ing. Robert Koupšet, notář se sídlem v Mariánských Lázních, pro pohledávku oprávněné ve výši 2 006 185,50 Kč s příslušenstvím a pro smluvní pokutu ve výši 1 231 827,63 Kč. Hmotněprávní důvod notářského zápisu představuje smlouva o úvěru ze dne 17. 1. 2022, dle níž oprávněná jakožto úvěrující poskytla povinné jakožto úvěrované částku ve výši 2 062 000 Kč, jíž se povinná zavázala uhradit ve 36 měsíčních splátkách smluvního úroku po 24 056,67 Kč s tím, že spolu s poslední 36. splátkou úroku bude uhrazena též celá jistina. Nedílnou součástí předmětné úvěrové smlouvy tvoří obchodní podmínky společnosti Zoxo Financial s. r. o. pro poskytování podnikatelských úvěrů platné od 10. 7. 2019 (dále jen „obchodní podmínky“). V notářském zápise povinná jakožto úvěrovaná dluh ze smlouvy o úvěru co do důvodu i výše uznala. Pro případ prodlení se zaplacením splátky přesahujícím 10 dnů strany ujednaly, že oprávněná jakožto úvěrující může přistoupit k zesplatnění celého neuhrazeného zůstatku úvěru spolu s úrokem, poplatky, smluvní pokutou a všemi nároky, které se k úvěru váží. Zároveň byla mezi smluvními stranami sjednána smluvní pokuta ve výši 5 % z dlužné částky za každý započatý měsíc prodlení. Datovou zprávou ze dne 28. 7. 2022 doručenou povinné téhož dne oprávněná zesplatnila pohledávky z úvěrové smlouvy, neboť se povinná ocitla v prodlení s úhradou sjednané splátky přesahujícím 10 dnů. Tehdejší statutární orgán povinné

Tomáš Houžvička dne 28. 7. 2022 odeslal oprávněné emailovou zprávu, v níž uvedl, že by se rád dohodl o opožděné platbě úvěrů s tím, že dluží splátku za měsíc červen a červenec, na níž představitel oprávněné jakožto úvěrující zareagoval rovněž emailovou zprávou tak, že oprávněná bude platbu dlužných splátek očekávat nejpozději do 17. 8. s tím, že další splácení se bude odehrávat dle splátkového kalendáře. Z čl. 13 obchodních podmínek odvolací soud dovodil, že změna obsahu závazku z úvěrové smlouvy v části týkající se splatnosti se mohla realizovat pouze ve formě datové zprávy odeslané cestou informačního systému datových schránek, nikoliv prostou emailovou zprávou. Nedodržení smluvními stranami explicitně sjednané kvalifikované písemné formy (datová zpráva doručovaná datovou schránkou) má za následek absolutní neplatnost právního jednání. Emailovou zprávu ze dne 28. 7. 2022 nelze kvalifikovat jako návrh na změnu obsahu závazku z úvěrové smlouvy, jelikož ani nenaplnuje atributy právního jednání. Nejde o konkrétně zaměřený projev vůle, s nímž by se pojily právní následky, ale o pouhou informaci povinné, že se opozdila se dvěma splátkami, které uhradí nejpozději do 17. 8. 2022. V tomto duchu také oprávněná na předmětný email zareagovala, jelikož výslovně uvedla, že za informaci děkuje a že v budoucnu očekává plnění dle sjednaného splátkového kalendáře, čímž nebylo řečeno, že by se snad čehokoliv měnilo na samotném zesplatnění. Oprávněná nijak nenaznačila, že by akceptovala jakési „anulování“ platně učiněného zesplatňujícího úkonu. Odvolací soud nepovažoval za relevantní námitku povinné, která tvrdí, že se jedná zavedenou praxi stran. Rovněž shledal ujednání o smluvní pokutě v souladu s dobrými mravy a její výši přiměřenou (bod 53 a 54 usnesení).

3. Proti výše uvedenému usnesení podala povinná dovolání. Má za to, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu v otázce posouzení platnosti právního jednání při opuštění sjednané formy (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2020, sp. zn. 26 Cdo 3501/2019), jakož i v otázce posouzení platnosti právního jednání s přihlédnutím k praxi zavedené mezi stranami (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. 21 Cdo 5281/2016, ze dne 19. 3. 2019, sp. zn. 21 Cdo 6073/2017, nebo ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. 26 Cdo 2534/2018). Povinná trvá na tom, že emailovou komunikaci je třeba posoudit jako změnu obsahu původního závazku, resp. novou dohodu ohledně splatnosti původního závazku, když změna obsahu smlouvy má základ v předchozí obchodní praxi účastníků. Exekuční titul není v důsledku uzavření dohody o změně obsahu závazku vykonatelný. Povinná upozorňuje, že v souladu s ustálenou praxí Nejvyššího soudu lze výhradu formy později opustit (k tomu srov. rozsudek ze dne 22. 1. 2020, sp. zn. 26 Cdo 3501/2019, usnesení ze dne 27. 4. 2022, sp. zn. 23 Cdo 2735/2021, ze dne 11. 11. 2020, sp. zn. 23 Cdo 398/2020). Oprávněná svým chováním vzbudila v povinné důvěru v to, že bude jednáno bezformálně, resp. prostřednictvím emailové komunikace, a že bez výhrad přijme plnění dle takto změněné smlouvy. Dále odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 342/09, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2010, sp. zn. 28 Cdo 3158/2010). Podle povinné z obsahu předmětného emailu byl i s ohledem na předchozí praxi stran zřejmý záměr povinné a jedná se o určité a srozumitelné jednání. K tomu uvádí rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. 21 Cdo 5281/2016, ze dne 19. 3. 2019, sp. zn. 21 Cdo 6073/2017, nebo ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. 26 Cdo 2534/2018. Domnívá se, že důvodem k zastavení exekuce je mimo jiné dohoda, kterou si účastníci nově sjednají splatnost určenou exekučním titulem jako jednorázovou tak, že dluh bude napříště plněn ve splátkách (odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. 20 Cdo 1169/2012). Jelikož byl vydán exekuční příkaz k prodeji nemovitých věcí a existuje vysoké riziko vážného poškození povinné likvidačního charakteru, pokud dojde k prodeji, navrhuje odklad vykonatelnosti a právní moci napadeného usnesení. Také navrhuje, aby dovolací soud usnesení soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

4. K dovolání se vyjádřila oprávněná. Namítá, že dovolání není opatřeno elektronicky uznávaným podpisem, povinná nepodala u soudu originál dovolání, ale pouze jeho kopii (nedoplněnou do tří dnů předložením originálu), a neuvedla, v jakém rozsahu usnesení odvolacího soudu napadá. Nadto povinná vznáší námitky týkající se hodnocení jednotlivých důkazů a námitky nesprávného právního posouzení založené na jiném skutkovém stavu, než byl zjištěn soudem prvního stupně. Odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 2083/2015 a ze dne 5. 8. 2025, sp. zn. 30 Cdo 1456/2025. Nepovažuje za důvodný ani návrh povinné na odklad právní moci a vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož dovolání pravděpodobně nebude úspěšné a povinné nehrozí závažná újma (když tuto ani povinná nespecifikuje). Navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání povinné odmítl.

5. Nejvyšší soud dovolání projednal a rozhodl o něm podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (srov. část první čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb.), dále též jen „o. s. ř.“. Dospěl k závěru, že dovolání není přípustné.

6. Primárně je namístě (v reakci na vyjádření oprávněné) uvést, že Nejvyšší soud neshledal důvod k tomu, aby k dovolání vůbec nepřihlédl. Dovolání bylo odesláno bez jakýchkoli pochybností z datové schránky advokáta povinné, takže se považuje za řádně podepsaný úkon ve smyslu § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, byť takové podání neobsahuje uznávaný elektronický podpis; proto již není třeba vyžadovat doplnění tímto způsobem provedeného podání předložením jeho originálu v listinné formě - § 42 odst. 2 a odst. 3 o. s. ř. (viz bod II. právní věty stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. Plsn 1/2015, uveřejněného pod číslem 1/2017 Sb. rozh. obč.). Explicitně nevyjádřený rozsah dovolání rovněž nepředstavuje oprávněnou namítaný důvod, je-li v posuzované věci z obsahu dovolání (konkrétních námitek a celkové argumentace) nepochybné, že dovolatelka nemínila brojit proti (části) výroku usnesení odvolacího soudu, jímž soud potvrdil zamítavé rozhodnutí soudu prvního stupně o odkladu provedení exekuce. Pokud by tak přesto učinila, nešlo by o důvod pro „nepřihlédnutí“ k dovolání, ale o důvod nepřipustnosti dovolání podle § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř.

7. Dovolatelkou předestřené otázky jsou založeny na názoru povinné, že účastnice prostřednictvím běžné elektronické komunikace (formou e-mailů) změnily splatnost exekvované pohledávky, pro níž tak nelze exekuci nadále vést; mohly tímto způsobem platně konat, ačkoli uvedenou změnou obsahu smlouvy opustily dohodnutou formu právního jednání (tj. formu datových zpráv odesílaných cestou informačního systému datových schránek).

8. Z uvedené argumentace je zřejmé, že dovolatelka své námitky zakládá na skutkové verzi, která před odvolacím soudem (jakož i před soudem prvního stupně) prokázána nebyla. Odvolací soud (totiž) měl za důkazně zjištěné, že účastnice ani jinou (oproti kvalifikované) formou splatnost vynucované pohledávky nemodifikovaly, takže z pohledu dovolacího řízení nemůže být relevantní okolnost, zda účastnice za účelem změny splatnosti formu právního jednání prostřednictvím datových schránek opustily a zda tak učinily platně „s přihlédnutím k praxi zavedené mezi stranami v právním styku“ (srov. zejména odst. 15 až 20 a odst. 50 odůvodnění napadeného usnesení). Jinými slovy vyjádřeno, jestliže účastnice neujednaly změnu obsahu původní smlouvy (zde změnu splatnosti), je nepotřebné zabývat se nedodržením dohodnuté formy právního jednání, na jehož základě by byla (měla být) smlouva modifikována.

9. K předchozímu závěru je namístě doplnit, že Nejvyšší soud v posuzované věci nezjistil jakýkoli extrémní nesoulad mezi skutkovými závěry a provedenými důkazy odvolacího soudu či soudu prvního stupně, tj. hodnocení důkazů soudy obou stupňů nevykazuje žádné znaky

libovůle, přičemž skutková zjištění soudů byla dostatečným a logickým způsobem odůvodněna. Současně platí, že skutkové námitky či kritika hodnocení důkazů nemohou (až na výjimku zmíněného extrémního nesouladu) přípustnost dovolání založit (z řady rozhodnutí srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2014, sp. zn. 29 Cdo 2125/2014, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 2022, sp. zn. 20 Cdo 289/2022).

10. Hlediskem předpokladu přípustnosti dovolání to znamená, že na řešení dovolatelkou předestřených otázek napadené usnesení odvolacího soudu ve smyslu § 237 o. s. ř. nezávisí, z čehož zároveň plyne, že na podporu zvoleného kritéria přípustnosti označená judikatura dovolacího soudu a Ústavního soudu nemůže být přiléhavá (nehledě na skutečnost, že při porovnání s danou věcí tato rozhodnutí vychází z odlišných skutkových poměrů).

11. Nejvyšší soud na základě výše uvedeného dovolání podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

12. Dovolatelka v dovolání navrhla také odklad vykonatelnosti a právní moci napadeného usnesení odvolacího soudu. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 23. 8. 2017, sp. zn. III. ÚS 3425/16, dospěl k závěru, že jsou-li splněny důvody pro odmítnutí dovolání či pro zastavení dovolacího řízení (§ 243c o. s. ř.), není „projednatelný“ ani návrh na odklad vykonatelnosti či právní moci dovoláním napadeného rozhodnutí odvolacího soudu, protože jde o návrh akcesorický. S ohledem na výše uvedené se proto Nejvyšší soud návrhem povinné na odklad vykonatelnosti a právní moci rozhodnutí odvolacího soudu nezabýval.

13. O náhradě nákladů dovolacího řízení se rozhoduje ve zvláštním režimu [§ 87 a násl. zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů].

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 3. 2. 2026

JUDr. Miroslava Jirmanová, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Aneta Fafilková